

וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום, קצצו בהונות ידיו ורגליו, ותלאום בשערי ירושלים, ואמרו, פה שהיה מדבר בגאווה, וידיים שהיו מניפות על ירושלים, תעשה בהם נקמה.

ובשלושה עשר באדר היה, ועל שנהרג בו אותו רשע, נקבע אותו יום במגילת תענית, להיות יום טוב, **האסור בתענית ובהספד**.

לוליינוס ופפוס

לוליינוס ופפוס **שני אחים צדיקים היו**, ועל שם שנהרגו בלוד כפי שיתבאר בעזה"י, קרוים הם בכל מקום **הרוגי לוד**, והם שאמרו עליהם, הרוגי לוד, **אין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתם** בגן עדן.

ויש אומרים, שמסרו נפשם להציל את ישראל, שנמצאת בת מלך הרוגה, ואמרו היהודים הרגוה, וגזרו גזרה על כל היהודים, ובאו אלו ופדו את ישראל, שאמרו, אנו הרגנוה, והרג המלך לאלו בלבד.

יום טריינוס

כשביקש טריינוס להרוג את לוליינוס ופפוס אחיו, אמר להם, אם מעמו של חנניה מישאל ועזריה אתם, יבא אלקיכם ויציל אתכם מידי, כדרך שהציל את חנניה מישאל ועזריה מיד נבוכדנצר.

אמרו לו, חנניה מישאל ועזריה צדיקים גמורים היו, וראויים היו ליעשות להם נס, ונבוכדנצר מלך הגון היה, וראוי לעשות נס על ידו. ואותו רשע [כלומר אתה], הדיוט הוא, ואינו ראוי לעשות נס על ידו, ואנו נתחייבנו כליה למקום [על חטא חייבי מיתות בית דין], ואם אין אתה הורגנו, הרבה הורגים יש לו למקום, והרבה דובים ואריות יש לו למקום בעולמו, שפוגעים בנו, והורגים אותנו, אלא לא מסרנו הקב"ה בידך, אלא שעתיד ליפרע דמינו מידך.

אף על פי כן הרגם מיד, אמרו, לא זזו משם, עד שבאו דיופלי [=שני שרים] מרומי, ופצעו את מוחו בגזירים [=מקלות, כמו גזירי עצים].

ובשנים עשר באדר היה, ועל שנהרג בו אותו רשע, נקבע אותו יום במגילת תענית, להיות יום טוב, **האסור בתענית ובהספד**.